

לאחד השיעורים. התלמידים התגלגלו מצחוק כראותם את החיות הזרירות מחקות את התלמידים שישבו סביבן על ססלי העץ.

* * *

ב זה השתנה לפתע, למחרת היום בו שודרו החדשות על נצחון צה"ל המזהיר במבואות סואץ. מאותו יום נראתה המורה מילר כנר דועך. מדי פעם היתה נעמדת ליד הלוח ומבטה היה תורה למרחקים. ברגעים אלה, היתה שוכחת את הכיתה החדשה ואת רעש התלמידים כאילו הפליגה בדמיונה לעולם רחוק, מסתורי. במהרה נודעה סיבת העצבות המורה שהשתלטה על המורה: בנה יורם נפצע באותו קרב אכזרי ומאז נעלמו עקבותיו במדבר. איש לא ידע אם חי הוא או מת. הוא פשוט נעלם. התלמידים החלו משוחחים בלחש, הילכו על בהונות רגליהם בלב יפריעו למורה. הזמנתם להשתתף בחגיגות יום ההולדת של דני היתה נסיון נוסף למצוא תעסוקה שתשעשע את מורתם, תוציא אותה מדכאוניה. חוה הבינה זאת. לכן הקפידה המיד להופיע במסיבות אלה.

* * *

ה מסיבה היתה הפעם יחידה במינה. מלבד ילדי הכיתה וכמה הורים, נכחו באולם הגדול של בית-הספר כל המורים. אפילו המנהל היה שם. חוה מילר היתה שקועה מדי בהרהוריה כדי להבחין בתופעה בלתי-רגילה זו.

גם מבטיהם הנוצצים של התלמידים לא אמרו לה מאומה. סתם שמחים לקראת המסיבה, אמרה לעצמה.

אחד הילדים עלה על הבמה. "ברשות מורי ורבותי", פתח. "הפעם יש לנו תוכנית מיוחדת, לכל אחד ואחד מכם. שירים, מחולות, פזמונים ואפיקות!"

משום מה עוררה הודעתו שמחה מופרזת. לאמיתו של דבר, לא היה שום דבר מיוחד בתוכנית: דיקלומים, שירי ביאליק ופרקי תנ"ך. "הוי, ציפור הנפש!" תפסה חוה את עצמה לועגת. ואז בא הרגע הגדול, נקודת השיא בתוכנית האמנותית, לפני חלוקת המשקאות. "אנו מתחילים במשולח המנות היום בשי מיוחד למורתנו האהובה, הגברת מילר, הכריז הכרוז בקול משונה. "בבקשה, המורה..."

* * *

ה זה התרוממה ממקומה, ניגשה לבמה. הנער מסר לה מעטפה עבה, שנשאה את שמה וכתובת בית-הספר. "אמא, אני בריא ושלם", ריקדו האותיות בול עיניה. "אני מקהה לבקר בבית בקרוב. יורם."

הפתח השנייה הייתה צו מעבר צבאי לגברת מילר חוה, המרשה לנושא להכנס לשטח בית החולים הצבאי בעזה, לבקר את סגן מילר יורם. בחלק התחנות של המיסמך היו כתובות האותיות: גיתן לפי בקשת 97 תלמידה בבית הספר הממלכתי ביפו, שהתחייבו לא להפסיק את לימודיהם עד שמורתם תבקר את בנה הפצוע ותחזור.

המייגר בעל שני-הזהב

ה די היריות הגיעו מאחור, עמוסים, רחוקים. השנים שישבו בגיפ נשמו לרווחה: ככל שיתרחקו מקו האש, תהיה מלאכתם קלה יותר.

"עוד מעט נגיע למחנה", אמר הנהג, כאדם המדבר אל עצמו. חברו יישר את קפלי המפה הפרושה על כרכיו, העביר לאורך קו אדום על פני המפה. ידו קיפצה ורעדה, עם טלטולי הגיפ בשביל. "כן, עוד מעט נגיע... כדאי להתקרב לכביש". בזירות, האיש הנהג את המכונית, עבר להילוך נמוך ופנה דרך החולות שמאלה, אל כביש איסמעיליה. חברו התרומם מעל מושבו, הביט סביבו בקפדנות.

* * *

ה נהג פרדי לוי והסייר ראובן גלעד נבחרו במיוחד עלידי מפקד הגדוד לפעולה זו. שניהם היו ילדי מצרים, דיברו ערבית שוטפת, היו די שחומים ושופים להידמות לערבים. כל מה שהיה עליהם לעשות, הסביר קצין המודיעין החטיבתי, הוא להביא בחזרה קצין מצרי, רצוי מדרגת סרן ומעלה, ממטה הדיביזיה המצרית המשווינת, ששכן במחנה ליד כביש איסמעיליה-ניצנה.

"עם או בלי שן זהב?" שאל ראובן בצחוק מר. "או שזה פרט טכני לא חשוב?" התוכנית היתה פשוטה: השניים יעברו את הקוים בגיפ מצרי שבוי, יקחו אתם כמות גדולה ככל האפשר של דלק ומנות קרב ליום אחד. נשק אישי: רובה אוטומטי בלג, תת-מקלע קרליגוסטוב וסכינים.

הקצין המצרי היה חשוב מאד למטה החטיבה. חשוב לא פחות היה מועד סיום המיבצע: מחר, בחצות. "עד אז חייב משהו לנו: או אנחנו או המצרים, וכל ידיעה חשובה!"

* * *

ע תה היו השנים קרובים מאד למטרה. רוב שעות היום נסעו בדרכים העקלקלות של מדבר סיני, כשהגיפ גומע דלק במהירות מבהילה. את הפחים הריקים, שעליהם היתה מוטעת האות "צ", העברית, קברו בחולות.

עתה, כשהשמש שטחה מערבה לשקוע, שינו השנים לעצמם את פרטי השלב הבא של התוכנית. הם ידעו כי באזור ערומי, כה מרוחק מקו החזית, לא תהיה בעיה גדולה להסתגל למאהל המטה המצרי, מצד זה של תעלת סואץ. לבושם, צורתם וניב דיבורם הערבי יעזרו להם להסתדר בתוך המאהל.

אחר-כך היה צריך לבוא הנעלם הגדול, הבלתי-מתוכנן: איך לשבות קצין (רצוי מסרן ומעלה, השייד למטה הדיביזיה, עם או בלי שן זהב לעת מצוא). אחר כך הכול היה פשוט ומתוכנן: חזרה לגיפ, דהירה באורות דלוקים ככביש הראשי, תפנית חדה במקום מסויים, נסיעה קצרה באורות כבויים, הסתגלות ברגל בין שני משלטים מצריים למקום שבו ימתין להם קצין המודיעין החטיבתי, אליו יועבר השבוי, "תמורת קבלה מבוטלת ומוחתמת כחוק."

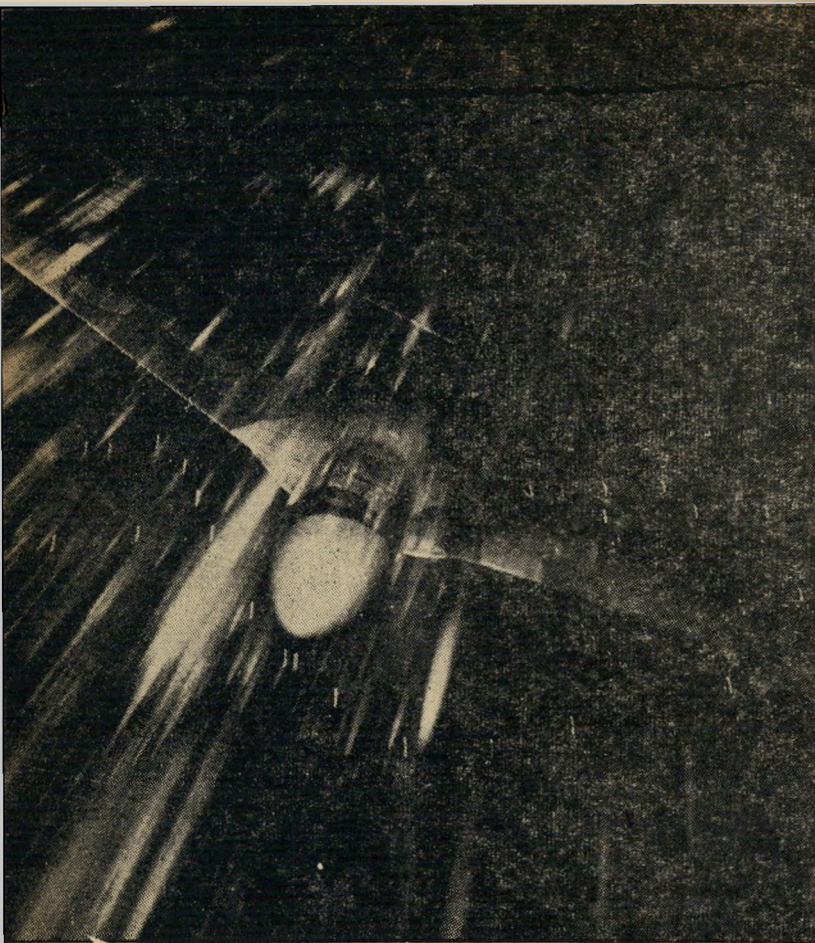
* * *

פ האספלט נראה מעבר לגבעה נמוכה. עוד דקה יעלה עליו הגיפ. לפתע פסק לבו של פרדי להלום. הוא לחץ על דושת הדלק, הפכה לחץ. המנוע השתעל, כאדם הנחנק לאויר. המכונית התקדמה עוד כמה מטרים תוך אנחות איומות, עד שלבסוף נדם הלם המנוע בדממה דקה.

השנים הביטו זה בזה. ראובן אפילו לא העיז לשאול את הנהג מה קרה. הוא רק ידע שמהו איום אירע למנוע. הגיפ יישאר תקוע בין החולות. כל רגע עלול לעבור סיוור מצרי. התוכנית כולה תלך לעזאזל. הם יצטרכו להסתגל חזרה ברגל.

פניו של פרדי לבשו הבעה של אדם העומד על סף מקום קרוש. עיניו הביעו תפילה אילמת למישהו — לשם או למנוע, קשאר היה לדעת. הוא לחץ על כפתור ההתנעה. המנוע הסתייב, חרק, התלכב. אך המנוע עשה מה. "אולי הבנוין לא מגיע..." יעץ ראובן.

פרדי ירד ממקומו. הרים את כיפת המנוע. קרבי המתכת המסובכים הציפו חום לוהט. פרדי משך בחוט כרוז ועיית את פניו: "הבנוין בסדר משהו התחרבן עם התשמל."

...מטוס הקרב גרר אחריו זנב שחור, ניסה להתישר..."

ה חזה בדיקה חדשה. פרדי משך חוטים, שיפשך מצתים, טובב ברגים, "אללה יחרב ביתו ובית כל בני הכלבים שטיפלו בגיפ המסונף הזה!" צעק לבסוף. "הקוילי מפוצץ!"

אי אפשר לתקן אותו? שאל ראובן. פרדי העיף בו מבט רצחני. "לתקן אותו, לתקן אותו!" חיקה את קול חברו בבוז מלעיג. "לא, אדוני הסייר. קוילי מפוצץ אי אפשר לתקן. קוילי מפוצץ אפשר רק להחליף בקוילי חדש, ברחוב ליונסקי בתל-אביב. ובלי קוילי, הטינופת הזאת היא רק אוסף של ברזל, שאללה עצמו לא יזיז אותו. ברור?"

* * *

ש ב, אכזר משהו! הציע לבסוף ראובן. "יש לנו קצת דרך עד שנחזור לגדוד." פרדי נגס בביסקוויט הנוקשה כאילו בעפר. "אותי לא חינכו ללכת ברגל, חביבי. יש פלאטפוס. אני סוג בריאות כ"ל. הצבא הבטיח לי שלא יתן לי ללכת ברגל יותר מעשרים מטר בבת אחת. אני אפילו לא יוצא להתעמלות בוקר. לא, אדוני הגיבור, אני לא זז מכאן ברגל!"

"איכפת לי? אתה יכול להישאר כאן עד שתתפגר. גיפ חדש לא אביא לך!" בזה ראה ראובן את העניין כמחוסל. הוא חיטט בסכין הכבודה בתוך קופסת השימורים, דג מתוכה נתח של בשר מכוסה רוטב של שעועית דביקה. הבשר נעצר באוויר, באמצע הדרך בין הקופסה לפה. "גיפ חדש... גיפ חדש? בעצם למה לא גיפ חדש?" מילמל ראובן. "היי, ארטיסט! שמעת מה שאמרתי? למה שלא נקח גיפ חדש?"

"מאיפה? מקיזור פריזר? מהגרז' של הגדוד?" ראובן השיב בתנועת ראש אל הכביש השומם. "שם נקח גיפ חדש. מאותו מקום שלגנו הגיע."

* * *

ב רדי טיפל במנוע, ראשו מורכן היטב. ממול, מעברו השני של הכביש, הסתתר ראובן בקפץ קרקע. תת-מקלעו דרוך מתחת לזרועו. שעה שלמה לקח לדחוף את הגיפ דרך החולות עד לנקודה זו של הכביש. עתה חיכו למישהו שאפשר ללכודו ברשתם. חישובם היה הגיוני. כל נהג מצרי שיראה מכונית תקועה בלב המדבר, כשחילל מצרי מטפל במנועה, יעצור באופן אינסטינקטיבי להגיש עזרה או לברר את סיבת הקילקול. עד שהיה מספיק להבין את טעותו, היו השניים כבר משתלטים עליו.

חצי שעה המתינו ללקוח. לבסוף, כשאפרוריות הדימומים כיסתה את כל הנוף, הופיעה נקודה כהה מדרום, מכיוון מחנה המטה המצרי. טרטור מנועה התקרב ובא. ראובן הרים את תת-מקלעו, פרדי קירב אליו את רובהו.

המכונית התקרבה במהירות. פרדי התיישר, אותה לה לעצור. המכונית, מכונית-פרטית אמריקאית, צבועה בצהוב בהיר של הצבא המצרי, חלפה על פני הגיפ, נעצרה בחריקת בלמים מרחק 10 מטרים ממנו. ממחבואו, הבחין ראובן בנהג שפתח את הדלת, ניגש חזרה לגיפ התקוע. בפנים, במושב האחורי, נשאה דמות יושבת.

"אני מקווה שזה ילך בסדר, אני מקווה שזה ילך בסדר," חשב ראובן, והחל זוחל למכונית. חלוקת העבודה שנראתה כה מובנת מאליה ופשוטה מקודם, נראתה לו עתה טעות איומה. הוא נזכר עם פרדי שבמקרה ויהיה יותר מאיש אחד במכונית ושרק אחד ירד לגיפ, ימתין פרדי עד שראובן יחסל ביריה את יושבי המכונית, לפני שהוא עצמו יחסל את האיש שירד אליו. והנה, במכונית, ישב קצין! קצין שבא ממטה הדיביזיה! קצין שנשלחו עד כאן בשביל להחזירו חי! בפניה נירחת של מוחו של ראובן ריצחה המחשבה המצחיקה, העצבנית: "מי יודע? אולי יש לו שן זהב?"

* * *

ר אובן התרומם, רץ אל המכונית. הוא חשש שפרדי יתעצבן, אם היריה תאחר לבוא. תוך שלוש קפיצות ניגש לדלת האחורית, ולפני שהקצין המופתע יכול היה לפצות פיו, פתח את הדלת, תחב אל כרסו את קנה התת-מקלע. "ארפע אידאק!" ציווה. הקצין נענה בציינות. ידיו התרוממו מעל לראשו. ראובן חשב בקדחתנות. איך לאותת לפרדי שיחסל את הנהג? אם יפנה את נשקו לרצח מן הקצין, כדי לירות באוויר, ניסה זה להתחמק. לבסוף הפנה לשנייה את נשקו, ירה צרור קצר אל תחתית המכונית. הקצין כיסה את אגניו בבחלה. מכיוון הגיפ נשמעה יריה אחת, כאילו הד היריות במכונית. כעבור דקה, הופיע פרדי.

"נחזור הביתה בפרייבט דה-לוקס", צהל. ואז ראה את הקצין השבוי, לבוש מדירקרב כהים, כשכתף של רביסרן רקום על כתפיותיו. "ואפילו חברה נעימה לא תחסר לנו. לזה אני קורא שירות.. ממש לפי הזמנה!" קצין המנוע הרים את פיו לומר משהו. ראובן לא שמע את דבריו. הוא חיך למראה שן זהב שנצצה באפלולית. "כן", ענה לעצמו, "בדיוק לפי הזמנה."